

2. Гаврілова Л., Бескорса О., Ішутіна О. Цифрові форми міжкультурної комунікації в освіті: досвід реалізації проекту Еразмус+ Жан Моне модуль. *Фізико-математична освіта*. 2021. Вип. 3(29). С. 44–50. DOI: 10.31110/2413-1571-2021-029-3-007.

3. Четверик В. Сучасні мультимедійні ресурси для розвитку міжкультурної компетенції в контексті іншомовної підготовки здобувачів вищої освіти. *На перетині культур: сучасні тенденції в міжнародній комунікації*: тези доп. Міжнар. наук.-практ. дистантн. конф. Нац. юрид. ун-т ім. Я. Мудрого. Харків, 2023. С. 152–156.

4. Веретюк Т. Цифровізація в підготовці іноземних здобувачів (в курсі «Українська мова як іноземна»): огляд інструментів. *Актуальні питання гуманітарних наук: міжвуз. зб. наук. пр. молод. вчених Дрогоб. держ. пед. ун-ту ім. І. Франка. Дрогобич: Гельветика*, 2023. Вип. 70, т. 1. С. 296–303.

UKRAINE AS A MANIPULATIVE TOPIC IN D. TRUMP'S 2024 CONVENTION SPEECH

Юрковська М. М.

Донецький національний університет імені Василя Стуса, Вінниця (Україна)
e-mail: m.iurkovska@donnu.edu.ua

Due to its social significance, political discourse is one of the topical issues for a great number of linguists [3, p. 27]. It is an important tool for influencing public opinion and shaping political decisions. The rhetorical techniques used in political discourse help politicians achieve their goals, persuade the audience, and manipulate information. For governments or leaders, public speaking is an important way to show statesmanship and eloquence. It is a means of attracting groups of people who come from different classes [2, p. 11]. Yulia Astuti compares language to a weapon used by politicians to gain people's belief. In other words, politicians arm themselves with decorated language which is made as influential as possible since they know that voters, although not all of them, judge the politicians and create perceptions about them through the language they produce [1, p. 1].

One of the distinctive features of political discourse texts is the use of propaganda and rhetorical (stylistic) devices. Metaphors, comparisons, allusions, and hyperboles can be mentioned among the most commonly used stylistic means of formulating political propaganda and ideology in political discourse, giving them more expressiveness, emotional content, brightness in the perception of the audience and, accordingly, creating more leverage to manipulate it [3, p. 28].

But not only words can be used for the sake of manipulation. Topics also can be manipulated to attain the desired goals. Due to the ongoing war in Ukraine, this topic is often used with manipulative aims. Politicians frequently invoke the current war in Ukraine in their speeches to manipulate public opinion, often using it to evoke fear, assign blame, or highlight their own leadership qualities. This tactic can simplify complex geopolitical issues into emotionally charged narratives that serve their political agendas.

In the recently delivered traditional convention speech, D. Trump doesn't make an exception. He refers to the Ukrainian topic three times, mainly for the sake of promising

to end international crises, stop wars, and reach global peace. Below we consider how he manipulates this theme and what tactics and rhetorical devices prevail in these parts.

Thus, one of the tactics D. Trump resorts to is the tactic of blame shifting, where he blames the current administration for international crises, positioning himself as the solution. He claims that certain events *«would have never happened if I was president,»* creating a hypothetical scenario to highlight his supposed superiority. Trump blames his opponents for turning a *«world at peace»* into a *«planet of war.»* In this part, we observe the juxtaposition of two contrasting ideas, *«world at peace»* and *«planet of war,»* to highlight the stark difference between them (Antithesis). Also, the use of metaphorical language to transform abstract concepts (peace and war) into tangible images (world and planet).

Other tactics include an appeal to authority. He references Viktor Orban, a *«tough leader,»* to validate his own toughness and effectiveness.

Appeal to fear is another tactic used in the speech. Descriptions of bombed-out cities and falling buildings aim to evoke fear and urgency: *«Look at what's happening with Ukraine. The cities are just bombed out. How can people live like that, where buildings, massive buildings are falling to the ground...»*. The rhetorical device that accompanies this tactic is hyperbole/exaggeration, which is used to strengthen the effect of fear: *«now the world is blowing up around us,» «The whole world is exploding, what's happening, what's going on»*.

Also, we can observe the tactic of appeal to ethos, by means of which Trump builds his credibility by stating he started no new wars, presenting himself as a peacekeeper: *«I was the first president in modern times to start no new wars»*.

In conclusion, in the context of information wars and propaganda, knowledge of rhetorical techniques is crucial for recognizing and defending against manipulation. This is particularly important in modern conflicts, where information is wielded as a weapon. Studying rhetoric aids in developing strategies to counter disinformation and maintain information security.

The study of rhetorical devices is vital for modern linguistics, as it helps understand how language is used to influence audiences, shape opinions, and form beliefs. In peacetime, this knowledge contributes to effective communication across various fields such as politics, advertising, education, and media. In wartime, rhetorical devices gain even more significance, as they can be used to mobilize the population, maintain morale, and counter enemy propaganda.

REFERENCES

1. Astuti Yu. A Stylistic Analysis On Political Speech Of the American President Candidates: A Study On Donald Trump's And Hillary Clinton's Speeches. S1 thesis, Universitas Mataram. URL: <https://eprints.unram.ac.id/11760/1/ARTIKEL.pdf> (date of access: 20.09.2024).

2. Rong J. An Analysis on Stylistic Features of Donald Trump's Speech. *International Journal of English Linguistics*. 2021. Vol. 11, № 3. P. 11. DOI: 10.5539/ijel.v11n3p11 (date of access: 20.09.2024).

3. Kuriata Y., Kasatkina-Kubyshkina O. Stylistic Devices in Political DISCOURSE. *Naukovi zapiski Nacional'nogo universitetu «Ostroz'ka akademiâ». Seriâ «Filologiâ»*. 2022. Vol. 1, № 81. P. 27–30. DOI: 10.25264/2519-2558-2022-13(81)-27-30 (date of access: 20.09.2024).

МІЖКУЛЬТУРНА КОМУНІКАЦІЯ ЯК ВЕКТОР РОЗВИТКУ ІНФОРМАЦІЙНОЇ КУЛЬТУРИ

Яблонська Н. М.¹, Чмут К. В.²

^{1,2}*Державний університет «Житомирська політехніка», Житомир (Україна)*

e-mail: kfismk_yanm@ztu.edu.ua

Сучасний інформаційний простір насичений різноманітними видами інформації, які потребують достовірності й актуальності. Вагомим фактором у цьому є розвиток інформаційної культури реципієнтів загалом і фахівців медіагалузі зокрема. Міжкультурна комунікація, як складник інфокультури, спонукає до її повноцінного розуміння. Тому важливо детальніше розглянути міжкультурну комунікацію, що сприяє розвитку інформаційної культури у науковій та суспільній площині.

Поняття «міжкультурна комунікація» ввійшло у науковий обіг у 1954 році з виходом у світ доробку Е. Холла і Д. Трагера «Культура як комунікація: модель та аналіз», у якій міжкультурна комунікація розглядалася як особлива частина людських відносин. Також у праці «Німа мова» Е. Холл пропагує ідеї про взаємозв'язок культури і комунікації та вперше виводить проблему міжкультурної комунікації не лише на рівень наукових досліджень, але й на рівень самостійної наукової дисципліни. Подальшу розробку міжкультурної комунікації здійснили Дж. Кондон і Й. Фаті у праці «Вступ до міжкультурної комунікації». Зазначимо, що перші дослідження з міжкультурної комунікації орієнтувалися на проблеми міжкультурних відмінностей, аналіз відносин між ними і характерною поведінкою носіїв культур [1].

Аналіз проблематики міжкультурних відмінностей свідчить про III підходи до аналізу міжкультурної комунікації:

I. Позитивістський: методологія суб'єктно-об'єктних відносин, що представлена концепцією структурного функціоналізму, системним методом та концепцією інформаційного суспільства (Д. Белл, А. Тоффлер).

II. Когнітивний: базується на моделі суб'єкт-об'єктних відносин, в якій сфера комунікації виділяється в якості особливого онтологічного об'єкта (Ю. Габермас).

III. Постнекласичний: зводить природу соціального до суб'єктивно-об'єктивних відносин, коли суспільство розглядається як мережа комунікацій, комунікації створюють можливість для самоопису суспільства та його самовідтворення (Н. Луман).